

Meg kell gyorsítani a gabonabetakarítás munkáját

A Földművelésügyi Minisztérium felhívása

A gabona aratása az elmúlt napokban az ország egész területén megkezdődött. Az eddigi tapasztalatok és eredmények azt bizonyítják, hogy

az állami gazdaságok és gépállomások dolgozói, a termelőszövetkezetek tagjai és az egyéni termelők gondosan felkészültek a gabonabetakarításra, s a helyi szervek megfelelően támogatják a mezőgazdaság dolgozóit ebben a nagyon fontos munkában.

Az őszi árpa aratása néhány nap alatt lényegében az ország egész területén befejeződött és a rozs jelentős részét is learatták. Megkezdtek a búza és a tavaszi árpa aratását azokon a helyeken is, ahol az érés ezt lehetővé tette.

A jelenlegi meleg időjárás miatt a gabonafélék érése meggyorsult és szinte az összes gabonaféle egyszerre érett be, ami a betakarítás gyorsítását követeli.

A munka gyorsítása azért indokolt, mert a jelenlegi meleg időjárást minden valószínűség szerint viharos, esős időjárás váltja fel,

ami a beérett és talpon álló gabonában nagy szempergést, kalásztörést, holdankint egy-két mázsa szemvesztést okozhat, pedig az országnak minden szem gabonára szüksége van.

A Földművelésügyi Minisztérium felhívja az állami gazdaságok és a gépállomások dolgozóit, a termelőszövetkezetek tagjait és az egyéni termelőket, hogy a munka jobb megszervezésével tegyenek fokozott erőfeszítést a gabona gyors betakarítására, s a tarlóhántás elvégzésére.

Különösen nagy gondot kell fordítani a kombájnok és az aratógépek minél nagyobb mérvű kihasználására.

A gépállomások, s az állami gazdaságok a betakarításra alkalmas, határozottan időben biztosítsák a gépek folyamatos munkáját. Szükség esetén, ahol erre lehetőség van, az éjszakai munkát is szervezzék meg. Biztosítsák a gépek üzem közbeni hibáinak gyors kijavítását és minden menet közbeni zavar azonnali elhárítását.

Az állami gazdaságokban és a termelőszövetkezetekben az olyan területeken, ahol gépi betakarítás egyáltalán nem alkalmazható

— erős megdőlés, csavarodás stb. —, kézi aratással gondoskodjanak a betakarításról.

Az egyéni termelők a gabonabetakarítás gyorsítása érdekében kölcsönösen segítsék egymást.

A tanácsi szervek, az állami gazdaságok, a gépállomások vezetői, a termelőszövetkezetek elnökei, a földművelésügyi minisztérium vezetői és egyéb kiskereskedelmi szervek gondoskodjanak az aratás nehéz munkáját vég-

ző dolgozók ellátásáról, hogy mindenhol, de elsősorban a munkahelyhez közel elegendő élelem, gyümölcs, ital stb. álljon az aratók rendelkezésére.

A párt- és a tanácsszervek, az állami gazdaságok, a gépállomások dolgozói, a termelőszövetkezetek tagjai és az egyéni termelők tegyenek meg minden erőfeszítést annak érdekében, hogy a gabona a lehető legkisebb szemvesztéssel a magtárakba kerüljön.

A Minisztertanács a gyermekparalízis megelőzése és a betegellátás érdekében széleskörű intézkedéseket hozott

A forradalmi munkáspárti kormány július 4-i ülésén más folyóúgyek mellett megvitatta a gyermekbénulási járvány elleni védekezés feladatait. Az egészségügyi miniszter jelentést adott. A jelentés adatai nyugtalanságra nem adnak okot.

Az egészségügyi miniszter javaslatára a Minisztertanács a megelőző és a betegellátás érdekében határozott intézkedéseket léptetett életbe. Az elfogadott határozat értelmében az illetékes szervek gondoskodnak Gamma-Globulin behozataláról.

A külkereskedelmi miniszter helyettese a Minisztertanács ülésén bejelentette, hogy széleskörű piacutatás folyik a szükséges mennyiségű oltóanyag behozatala érdekében. Remélhető, hogy az oltóanyag behozataláról folyó tárgyalások rövidesen sikerre vezetnek.

Az egészségügyi minisztérium a járványos gyermekbénulásban megbetegedettek elhelyezésére további 200 kórházi ágyat és újabb öt,

egyenként 20 ágyas géptüdő-otályt állít fel az ország egészségügyi központjaiban. A fővárosban ezenkívül rövid időn belül, fokozatos fejlesztéssel, körülbelül 400 ágyas, utókezelő kórházat helyez üzembe.

A Minisztertanács utasította a pénzügyminisztert, hogy 600 főnyi létszámot és 11 millió forint költségvetési hitelt, az Országos Tervhivatal elnökét pedig, hogy 10 millió forint beruházási hitelt és félmillió devizaforintot bocsásson haladéktalanul az egészségügyi miniszter rendelkezésére.

A határozat értelmében 1958-ban a szülők, illetőleg a felelős gondozó kívánságára gyermekbénulás elleni védőoltásban kell részesíteni a fél-5 éves korú gyermekeket. A védőoltás alkalmazását a behozatalról függően meg lehet és meg kell kezdeni. Amennyiben kellő mennyiségű oltóanyagot sikerül biztosítani, a védőoltás idősebb korosztályokra is kiterjeszthető.

Az Igazságügyminisztérium közleménye:

A népi demokratikus államrend elleni szervezkedés, többrendbeli gyilkosság, folytatódóan elkövetett igazságtalanságok, személyes szabadság megsértése és fegyverrel ellátott támadások miatt a Legfelsőbb Bíróság Népbírói Tanácsa jogerősen halálra ítélte Tóth Ilonát, Gyöngyösi Miklóst, Gönczi Ferencet és Kovács Ferencet, valamint Obersovszky Gyulát és Gáli Józse-

fet. Obersovszky és Gáli ügyében a legfelsőbb ügyész törvényességi órával élt. Ennek alapján a Legfelsőbb Bíróság Elnökségi Tanácsa július 4-én ügyüket újból tárgyalta és Obersovszkyt életfogytiglani, Gáli pedig 15 évi börtönbüntetésre ítélte. Az ítélet jogerős.

A másik négy elítélten a halálos ítélet végrehajtották.

Az ellenforradalmi események a szegedi Tudományegyetemen

X.

Ma a párt irányítja ismét az élet folyását a Szegedi Tudományegyetemen is. A párt, amely nehéz harcokban győzött és kemény csatákat vív ma is. A párt-szervezet taglétszáma ma sokkal kisebb, mint az MDP tagságának száma volt, mégis erősebb most a párt-szervezet. Miért? A kérdés megválaszolásánál jutunk el az első nagy tanúhoz, amit a Tudományegyetem párt-szervezetének kommunistái már levontak, s amit soha sem szabad többé elfelejtenünk.

A párt élcsapat. A szocializmus építésére, az emberiség reményének megvalósítására szerveződött harci gárda. Csak olyan emberek legyenek ennek a pártnak tagjai, akik egyéniségük teljesével, szilárdan, a párt világnézetének, a pártfegyelmének vállalásával életüket a párt ügyének tudják és akarják szentelni. Jöndulatú habozókra, tétovázókra nincs szükség a pártban. Az élet nagy áron bizonyította be ezt nekünk és ha valahol vigyázni kell arra, hogy még egyszer ne történjék meg a múlt hibája, a párt felhívására, akkor az értelmiségi párt-szervezetekben különösen szükség van erre az éber figyelemre.

A pártépítés során az erősödő egyetemi MSZMP-szervezet éberen őrködött sorait tisztaságán és harci erejének megőrzésén. Volt olyan eset, amikor a taggyűlés baráti hangon, ellenséges el nélkül megmondta a jelentkezőnek: tisztelt, becsült, becsületes embernek tartja, de nem alkalmas a párttagságra. A jelentkező megértette ezt, s mikor látta, hogy felvételének elutasítását nem követik az „adminisztratív rendszabályok”, azt is felismerte, hogy új, másfajta élet kezdődött, ahol a jól végzett munka megadja az élet biztonságát annak, aki csak er-

re a biztonságérzetre vágyik, de a párttagság ennél sokkal többet követel.

A Tudományegyetem párt-szervezetének ereje a tagság egységében, harcoságában, a pártélet lenini normáinak betartásában rejlik. Sok és heves vita zajlik le a taggyűléseken, az intőző bizottság ülésein, de ha határozat születik, a tagság teljes egységben hajtja végre a határozatokat.

A párt-szervezet egysége, szinte és harcos vitái jelentik a másik tanulságot. A párt mindig bajba jut, ha a vezetés elszakad a tagságtól, ha a vita ellaposodik, a helyes felzárkózások egymástól elválnak, ha a határozatok meghozatalában csak egy-két vezető vesz részt.

A párt-szervezet tagságának, a vezetésnek az ellenforradalom tapulását azonban nem csupán a párt-szervezet életével kapcsolatban kell levonnania. A párt az egyetem irányító ereje, figyelmét egyetlen kérdés sem kerülheti el, fel kell mérnie az elmúlt évek hibáit, ezeknek a hibáknak a hatását, s keményen harcolni azért, hogy ezek a hibák soha többé meg ne ismétlődjenek, bármilyen tetemes „szocialista” színezetű csomagolásban is eleve-nitén fel azokat.

Ha az elmúlt hónapok revizionista jelszavait vizsgáljuk, úgy tűnik, hogy az elmúlt tizenkét évben az egyetemen semmi mást nem követtünk el, mint szektás, dogmatikus hibákat. Ha a valóságot nézzük, és azt elemezzük vizsgálódunk, az fog kiderülni, hogy az egyetemen követtünk el ugyan szektás hibákat — leginkább a párt belső életében, az ifjúsági mozgalom irányításában, az oktatásban — de legalább ennyire jellemző az egész egyetemi munkánkra — káder, oktató és ifjúsági munkánkra egyaránt — az elvtelen ajnározás, az elvi határozatlanság, az engedékenység és elnézés politikája.

Követtünk el szektás hibákat a pártvezetés módszereiben, nálunk is virágozott a személyi kultusz. Mereven, nem elég pedagógiai bölcsességgel és életszerűtől szívvel fogtuk fel az ifjúsági szövetség feladatait, sok hibával folyt a világnézet nevelés. Mindebből azonban nem következhet az a politikai helyzet, ami október 23-a előtt kialakult, október 23-a után volt és részben ma is van az egyetemen. Mivel lehet magyarázni, hogy munkáspárt-szervezet fiatalokban többéves egyetemi tanulás után, azon az egyetemen, amelyről számtalanszor büszkén mondtuk el, hogy „a mi egyetemünk”, olyan mélyen hatott a nacionalizmus mérge? Mivel lehet magyarázni, hogy különböző burzsoáz elméleti kontárfalazások „a szocializmus ideológiájának továbbfejlesztése” igényével léptek fel és sok fiatalot megtévesztettek? Mivel lehet magyarázni, hogy a proletárdiktatúra államának akaratából és segítségével az egyetemre jutott fiatalok, azok, akik a proletárdiktatúra nélkül soha sem gondolhattak volna az egyetemre — felleptek a proletárdiktatúra ellen? Mivel lehet magyarázni, hogy akadtak fiatalok, akiknek családja évtizedek óta küzd a munkásmozgalom harcában, s akik mégis a munkásmozgalom vezetőire, a Szovjetunió elleni hangulatok hatására alá kerültek?

Csak a dogmatikus hibák vezettek ide? Nyilvánvaló, hogy nem. A szektás hibák eredményezhették azt, hogy a fiatalok nem értették meg a marxizmus-leninizmust, a pártot eléggé mélyen, de nem eredményezhették azt, hogy ellenforradalmárként ellene forduljon. A baj az, hogy a „mi egyetemünk” lényegében felemás egyetem volt. Sok, a Horthy-rendszerből örökölt oktatóval, tradí-

cióval volt terhes. A nézetek tisztázására nem folytattunk magas színvonalú elvi harcot. Nem alkalmaztuk a szükséges adminisztratív módszereket sem, hogy az elvi harcban megvert nézetek után a nézetek képviselőit is kiszorítsuk az egyetemről. Lapangó, de a nyilvánosságot gondosan elkerülő harcok folytak, melyek tág teret engedtek a rendszérünkkel szemben álló, de általunk támogatott embereknek arra, hogy „hősi szerepet” vállaljanak. Az állami és sokszor párt-elismerés és támogatás biztonságával játszottak az „ellenállót”, a „humanistát”, a „nélküldözhetetlen szakembert” és a suba alatt bátor bíráló szerepét. Hibáink ezeknek a „lojálisoknak” panoptikumai torzító tükrében az ifjúság előtt százszoros nagyságban látszottak. Ez a felemáság, — amit mindenki látott — úgy rágta az emberek hitét, mint a szű a fát,

Felemás egyetemmel

nem lehet szocialista ifjúságot nevelni! Figyelmünk kívül hagytuk ezt az alapigazságot, s vannak, akik ma is hajlamosak arra, hogy figyelmen kívül hagyják. Néhány, az ellenforradalmi események alatt súlyosan kompromittált ember esetében hallani a kifogásokat: a bűnt kell üldözni. Igen, de a bűnt emberek követték el. A bűn nem most született, hanem évek óta szülte újra önmagát, halmozódott a képmutatásban, önzésben, karriervágyban, a lapuló, cinikus, megfoghatatlan, de állandóan tapasztalható rombolásban. Még egyszer kezdjük újra ezt? Kinek használna? Kinek lesz jó? Nekünk, a proletárdiktatúra államának, a fiatalságnak, mely égő hittel szeretne nekivágni az élet nagy feladatainak, s hitét ez a felemáság zúzza szét — nem lesz jó!

A szocialista egyetem kialakításának nemcsak elvi, hanem személyi konzekvenciái is megalkuvás nélkül, eltökélten le kell végre vonni. Ezért fródott ez a cikksorozat is. Hogy ne lehessen idők múltával rózsaszínű palásttal láthatatlanná fődni a bűnt, hogy ne csempéssze magát vissza az, aki bűnös. Világos és egyenes beszédre van szükség. Az ifjúsággal, a még mindig magukat marcangoló, az igazságot és a jövő útját kereső becsületes emberekkel csak így lehet szót érteni. Fel kellett tárni a tényeket. Lássá mindenki: ez volt. Gondolja meg mindenki, miért lehetett mindez. A tények elhallgatásának, a „fontolva magyarázatnak” politikájára már eléggé ráfirtunk.

A tények világánál az is kiderül, kinek mekkora a felelőssége. Ez is tiszta helyzetet teremt. Amíg általában beszélünk arról, hogy „bűnös és bűnösök” voltak, addig bizonytalanságban tartjuk azokat is, akik megvárva kisebb hibákat követtek el ugyan, de szót érte velük, ismét barátainká lesznek. A ködös helyzet csak azoknak kedvez, akik eltűnni, vagy „nagyot fogni” akarnak a zavarosban.

Az ellenforradalom sok kárt okozott az egyetemen is, s hatással, mely egyre gyengül ugyan, sokáig fogunk találkozni. Kemény, meg nem alkuvó harcra van szükség, hogy az egyetem végre a mi egyetemünké váljon. Bizunk abban, hogy az egységes, az eddigi harcban összeforrt, a tanulságokat nem felejtő párt-szervezet a szocializmust akaró pártoktól támasztásával elérje ezt a célt, s akkor az egyetem soha többé nem lesz ellenforradalmat elindító vezető erő sem Szegeden, sem Magyarországon.

Sz. G. (Vége.)

A külpolitika hírei röviden

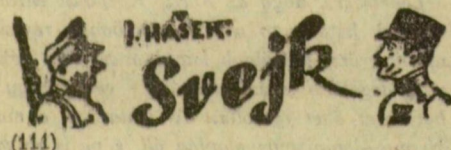
Moszkva (TASZSZ). A Szovjetunió Legfelső Tanácsának elnöksége felmentette G. M. Malenkot a Szovjetunió Minisztertanácsa elnökhelyettesének és a Szovjetunió villamoserőműveinek miniszterének tisztségéből, L. M. Kaganovicsot a Szovjetunió Minisztertanácsa első elnökhelyettesének tisztségéből, V. M. Molotovot a Szovjetunió Minisztertanácsa első elnökhelyettesének és a Szovjetunió állami ellenőrzési miniszterének tisztségéből.

A Szovjetunió Legfelső Tanácsának elnöksége Alekszej Szergejevics Pavlenkot a Szovjetunió villamos erőműveinek miniszterévé nevezte ki.

Vorosilov, a Legfelső Tanács elnökségének elnöke július 3-án üdvözlő táviratot intézett Eisenhower amerikai köztársasági elnökhöz. A távirat a következőképpen hangzik:

— Az Amerikai Egyesült Államok nemzeti ünnepe — a függetlenség napja — alkalmából fogadja Elnök Úr, Önnek és az amerikai népnek küldött üdvözlőmet és jókívánságaimat.

Dr. Lothar Bolz, a Német Demokratikus Köztársaság miniszterelnökhelyettese és külügyminisztere, háromnapos látogatás után július 4-én reggel különrepülőgépen elutazott Budapestről.

SVEJK KALANDJAI KIRÁLYHIDÁN

A 91-es ezredet áthelyezték Bruck an der Leitha — Királyhídra. Amikor a háromnapos börtönbüntetés után már csak három óra hiányzott Svejka szabadonbocsátásához, az egyéves önkéntessel együtt a főőrségre vezették, majd néhány katona a pályaudvarra kísérte őket.

— Már régen tudja mindenki — mondta utoljára Svejka az egyéves önkéntes —, hogy minket áthelyeznek Magyarországra. Ott majd marsbatyonokat alakítanak belőlünk, a katonák gyakorolni fogják az éleslövészetet, összeverekednek a magyarokkal, aztán vígan elme-gyünk a Kárpátokba. Ide, Budejovicba magyar helyőrség jön, és lesz nagy fajkeveredés. Van egy elmélet, hogy az idegen nemzetek lányainak a megerősöskölése a legjobb módszer a degenerálódás ellen. Így csinálták már a svédek meg a spanyolok is a harmincéves háborúban, a franciák Napóleon alatt, most pedig a budejovicei környéken ugyanezt fogják csinálni a magyarok, méghozzá durva erőszakolással nélkül. Mindenre sor kerül, ha elég hosszú az idő. Itt csupán egyszerű cseréről lesz szó. A cseh katona majd egy magyar lánnyal fog hálni, a cseh hiszlány pedig egy magyar honvédet részesít vendégszeretetben, és évszázadok múlva az antropológusok majd eltűnődnek azon az érdekes és meglepő tüneményen, hogy a Malse partján kiugró pofacsontú emberek bukkannak fel.

— Ez a kölcsönös párosítás különben is nagyon érdekes dolog — jegyezte meg Svejka. — Prágában van egy néger pincér, Krisztánnak hívják, az apa abesszin király volt, és a Stvani-

ce-szigeten, a vursliban mutogatta magát. Itt aztán beleszeretett egy tanítónő, aki versikéket írt a „Lada” című gyermekújságba valami párt-törökről meg erdei patakokról, és élmént vele egy szállodába, és bujálkodott vele, ahogy a Szentírásban mondják, és borzasztóan meg volt lepve, amikor egy teljesen fehér hajú született. Jó, de két hét múlva barnulni kezdett a fiú. Egyre csak barnult, és egy hónap múlva már kezdett feketülni. Fél év múlva már olyan fekete volt, mint a papája, az az abesszin király. A tanítónő elvitte a klinikára, hogy a gyermek borbáj, vegyük el neki valahogy a színt, de ott azt mondták, hogy az egy igazi fekete szírcserebőrt és semmit se lehet csinálni. A tanítónő ebbe belebolondult, irkálni kezdett az újságoknak tanácsért, hogy milyen ellenszer van a négerségre, aztán becsukták a Katerina utcai örültekházába, a hisz szerecsent pedig betették az árvaházba, és ott borzasztó jól mulattak vele. Aztán kitanulta a pincérséget, és táncolni járt az éjjeli lokálókba. Most pedig cseh mulattok születnek tőle szép számmal, és ezek már nem olyan színesek, mint ő. Egy medikus, aki a »Kehely«-be járt, egyszer elmagyarázta nekünk, hogy azért nem olyan egyszerű a dolog. Egy ilyen keverékből megint csak keverékek születnek, és ezeket már nem lehet megkülönböztetni a fehér emberektől. De egyszerre csak valamelyik nemzedékben felbukkan egy néger. Képzeld el ezt a pechét. Maga elvesz feleségül valami hisz-szonyt. Teljesen fehér a bestia, és egyszerre csak egy négert szül magának. És ha kilenc hónappal ezelőtt elment maga nélkül a Variété-be valami atlétikai versenyre, ahol egy néger is fellepett, akkor azt hiszem, hogy a maga fejében is elkezdene motoszkálni valami.

— A maga néger Krisztánnak az esetét háborús szempontból is figyelembe kell venni — mondta az egyéves önkéntes. — Tegyük fel, hogy ezt a négert belijávk. Prágát, tehát a 28-as ezredbe tartozik. Viszonyt hallotta talán, hogy a huszonnyolcasok átmentek az oroszokhoz. (Folytatjuk)